

1. szám.
Julius 2-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra jan.—jun. 3 frt., és 3 hóra
jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minder postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XVI kötet.

HASONSZENVI KÖZLÖNYÖK.

Most iadult meg, tán jár is már
Egy új „hasonszenvi közlöny“
Mely, mint egy hézagot pótló
Mindenütt nagyon üdvöz lön.

Hiszen hasonszenvi hirlap
Eddig is ördögi sok volt.
A ki hasonszenvi cseppben
Közlötte a jót a sokbul.

Hasonszenves nagy hirlapok,
A mikben a mi kis jó van,
Kapja a jámbor publikum
Milliód dilutióban.

Hasonszenvi divatlapok
Mikben egy egy csepp poézis
Egy pint vízben van felosztva,
Ugy hogy benne meg sem érzik.

S a hasonszenves élclapok
Mikben egy csepp élcz a tejfel.
Fölkeverve itczeszámra
Sziruppal, mandulatejjel.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No csak nincsen olyan perversus natio több a világban, mind azok az atkozodot Renanisták.

Csak kipzeljen el tekintedezs barátom uram, mid elkövetik már megind? Aszt a derik jambor illetű Idők Tanuljanak aszt irnak inen a szomszédbul Fotrul, hogy kitünő alasu firfi otan jarta, is nagy sokasagu grofok által fogatata, hírneves nipszonok által felköszöntete, huszonnigy mozsar agyu durrongatasaval üdvözöltete, is kit szip hajadon szüzet kit ifiival összeeskütete. Becsületes Idők Tanulja mind ezt kinyomtata Is most tesik elkipzelnyi malitziat: a megnevezte grofok soha nem is vilagon megvoltak, mig Gothai almanachban sem fel nem találhatok; hirhedet nipszonok egy kalvinyista rektor, a kinek már anyi szusz is alig van torkaban, hogy gyerekek iskolaban meghalyanak, mid beszil? huszonnigy agyu soha nem izs volt faluban; mig csak pikkantó szerszam sínesen semifile otan: a megnevezte hajadon szüzek pedig riszint het-

ven esztendős vin aszonyok, riszint mind felesleges emberek.

Had lehet ehhez hasonló mystificatiot kipzelnyi világ kereksgin.

De meg izs agya neki Idők Tanulja barátom! megmongya levilironak: „Tu pegyar!“ De ez mig nem elig. Kelene postat izs megbüntetnyi, a miirt ilyen levelet elszalítja. Postanak kelene kontroleriaznyi, hogy szerkesztők hamis tudositásokat ne kapjanak. In izs ezenel inditványozok, hogy nem elig recepis, is levelre felirnyi boritikra nevedet, a ki küldi, hanem kelene kívül odaragasztanyi fotografiat arczkipibül levilironak; hogy ember ratalalhatna pseudonimus uramra!

Azirt izs in ezt inditványozok.

Addig izs pedig fogagya barátom uram Tanu szives condolentiamat. Megtörtinik ez okozs emberen izs. Higye el, hogy minden ember riszt veszi ezen keserüsígebiben: csak már mas ne törtine.

Tallérossy von Zebulon.

John Bull beszéde a fiaihoz,

a kik szeretnének flótázni menni bizonyos multságba.

Nem, fiaim, oda ne menjetek.

Én is voltam egyszer fiatal ember, mint ti, legyetek már egyszer ti is öreg emberek, mint én.

Ha valami nyilvános bál volna, a hova minden ember megy; nem ellenzeném; de látjátok: ez *házi bál*, zártkörű multság; ki tudja, mennyibe kerül?

Hogy titeket szivesen látnak ott, mert flótázni tudtok? Elhiszem azt. De a ti *flótáitok* nem arra valók, hogy a publikumnak szolgáljatok vele. A ti drága flótáitokat nem azért vettem iszonyu pénzen. Azokat csak nagy ünnepek alkalmával szabad használni; mikor valami névnap, születésnap, vagy keresztelő van, vagy valami szép processió; meg ha a Louis szomszédnak kell *kontrázni*; olyankor flótázhattok velük; de *piknikbe*, már oda nem adom ki a flótáitokat.

Csak gondoljátok meg, mi lenne belőle, ha

oda mennétek? akkor a többi muzsikuskok vagy mind rátok hagynák a muzsikálást, vagy pedig annál jobban fűjnék. Az első esetben, nektek kellene az egész multságot végig muzsikálni, megszakadnátok bele; a másik esetben szinte csak megszakadnátok.

Én, tudjátok, hogy magam is muzsikális vagyok; én is szoktam csinálni *nótákat*: híres nótákat, különösen szépek a lengyel nótáim, hanem el nem zongorázom magam, *verje* más, a ki *verni szeret*.

Ifjabb koromban a *húzó vonó* instrumentumokkal magam is nagy furorét csináltam Bengáliában; hanem az nekem sok pénzt hozott be. Hiszen ha nektek is fizetnének valamit a fáradtságért, nem sajnálnám a bőrötöket; de puffra muzsikálni! s hogy utoljára még a vacsora árát is én fizessem meg? de azt már nem teszem.

Hogy ti már el is ígérkeztetek *Daniela* kis-

asszonyoknak? Háj gyermekeim, ha én azt mind meg akarnám tartani, a mit én megígértem! — Ne busuljatok: lesznek ott elegenden, a kik *Daniela* kisasszonyt megtánczoltatják

No de hogy ne mondassák azt a szomszédok, hogy én schmutzig vagyok, hogy fősvény

Egy ujdondász naplójából.

— Jun. 30. Reggel 8 órakor fölébredtem: csak azért nem adom ki, hogy mit álmodtam, mert *ébren* sokkal szebbeket tudok *álmodni*. — A csizmám nem akart fölmenni a lábamra: ebből is azt látom, hogy milyen *nagy* vagyok én. — Elküldtem sámfára veretni egy *hordártól*. — Irtam egy replikát a *hordárok szentelensége* ellen. — A mosóné haza hozta a fehérnemümet, ötvennyolcz krajczárt vett egy ingért, meg nyolcz inggallérért, azt mondta drága a *szappan*. — Irtam egy nemzetgazdászati cikket a *szappanlének utczarakibocsátásának* pazarlasi büne ellen. — Elmentem a kávéházba, nem juthattam két óra hosszat a tekeasztalhoz; fejemben kidolgoztam egy filippikát a mostan *tanulni nem szerető* fiatalság ellen. — Végig mentem a váczutczán: még most sem találtam a *fotograf arczképemet* egy kirakatban is, pedig már levettem magamat kilencszer. — Feljegyeztem magamnak egy témát a *pesti fényképészek hátramaradása* felől. — Találkoztam *Radnótfával*, nem köszöntem neki. Képzelem, hogy dühösködik érte! Ha még erre sem köszön le! — Megláttam egy *franciából fordított regényt* a kirakatban. Ezt én akartam lefordítani. Holnap le lesz rántva három lapban! — Egy *utczáöntöző* végig locsolta a bugyogómat. — Ez jó tárgy lesz a *pesti vízvezeték* ügyét pusszirozni. — A *Redut* előtt ácsorogtam és bíraltam a szobrokat. — Korszerű lesz a városi tanácsot interpellálni, miért nem tette ama ócska fejek helyébe az *ifjabb celebrítások* fejeit? Akadtak volna rá vállalkozók. Például *Varula Jakab* helyébe csakugyan oda tehetett volna engem. — Elhatároztam, hogy a *pesti dunapartot* nem engedem házakkal beépíttetni; inkább beültetem fákkal. Fákkal? Hiszen most is be vannak ültetve fákkal, azaz *kofákkal*. No ezt a jó ötletet följegyzem; majd ha én is élezlapot adok ki, akkor sokat el fogom mondani: „a pestvárosi tanács beülteti a dunapartot *fákkal*, de *kofákkal*.” — „miféle *fák* azok a dunaparton, a mik kör-tét, almát, szilvát termenek és káposzta leveleik vannak?” Ez pompás rébusz lesz. — No ha ez kijön, megbuktatja az *Üstököst*, meg a *Bolond Miskát*. — Az *akadémia palotája* még most sem kész. — Háladatos tárgy: az akadémiások megtámadására; még házat építeni

vagyok, semmivel sem akarok a barátságos batyubálhoz járulni; hát küldök nekik *pénzt és frissítőket*; már tudniillik úgy lévén, hogy — „*times is monney*“ (az idő: pénz) tehát megkülömbö nekik *subidium képen* — a **Times** és *frissítőül* — a **Punchot**.
K. M.

sem tudnak. — *Kemény Zsigával* találkoztam, nem látott meg: ezért rögtön a holnapi lapban elutaztatom Rómába, majd akkor aztán tiltakozni fog; akkor aztán bele kötök, akkor aztán polemizálni fogunk, akkor aztán még híresebb ember leszek. — Egy *koldús gyerek* végig kunyórált utánam az úriutczán, egy *mágnás* majd elgázoltatott kocsiával; a koldus gyereket pofon ütöttem, a mágnásnak nem tértem ki, az tért ki nekem. — Följegyzem: czim: „*miért nem neveltetik főúraink lovaik helyett a szegény utczai gyermekeket?*“ Érzékeny vezércikk fog lenni! — *Szivart* vettem: átkozott roszt. — Ebből *nemzetgazdászati* cikk lesz; „*őszinte tanácsok a kormányférfiakhoz a dohánytermelés ügyében.*“ — A gazdám felmondta a *szállást*, mert későn jövök haza éjjel. — *Állatkert*, uraim, minél előbb! — Délben a *Trombitába* mentem ebédelni; ez az egy hely az, a hol még mer valaki letelepedni mellénk. — Hat szerkesztő és egyéb nagyhatalmasság jár oda. — Nagyon jó kedvemben voltam, csak úgy dült belőlem az élcz. Érdekes conversazio volt: mindenki arról beszélt, hogy *hány praenumeransa* van a lapjának; mind a hat szerkesztő dicsekedett, hogy *hat annyi* van, mint tavaly. — Holnap mind a hatnak irok a felől, hogy a magyar közönség mily szegyetlenül hagyja cserben az irodalom bajnokait. — Fekete kávénál elhatároztuk, hogy mind nagy emberek vagyunk. — Holnap irok egy cikket egy *új tudós társaság* szükségessége felől, melyek tagjai kötelességeikül ismerendik egymást kölcsön-bámulni, és cserébe magasztalni. — Délután át akartam menni a *Margit szigetre*, de nagy szél fújt, nem kaptam csónakot. — Nem nyugszom addig, míg *lánczhídat* nem építetek innen a Margit szigetre. — Az *omnibusznál* megtaszígtalak. — Indítványozni fogom, hogy ezentul *betűrendben* szólítsa fel a kocsis a pasasérokat a felülésre. — A városligetben *nagy por* volt. — A városi tanács ezért kikap, hogy mért nem *öntözteti* fel az utakat. Ha *sár* volna, akkor azért szidnám meg, hogy mért nem *sáritatja* fel az utakat? — Egy *énekes*, a ki nagyon fél a kritikáimtól, — megtraktált sörrel és retekkel a bimbóházban. — Elég lesz erre egy rövid notitia: „a bimbóházban *jó pezsgőt* kapni és *ananászt*, hanem drága.“ „X ur ma jól énekelt.“ — A nemzeti színház előtt összeveszttem egy falusi em-

Pökhendi ur hazafi hüvelyben.

- Nics semmi hiba Ferkó?
- Nincsen hiba, csak a kalapot tessék hátrább billenteni.
- Mi baja a kalappal Ferkó!
- Hát kérem átoassággal, a *homlok egy kicsikát kikandikál hátul.*

berrel, hogy minek megy be? a budai népszínházat megnéztem a Dunán keresztül. — Irjuk: a keresesuti színházban — ocsmány játék, — üres padok, rosz zenekar, rongyos disztmények, sötét szinpad, sötét kritikusok; — a budaiban fényes közönség, fényes előadás, fényes órrú kritikusok. — Este a Komlóban vacsoráltam. — Elhatároztuk, hogy *kik a jó hazafiak*, és *kik nem azok?* — Éjjél után három óraker pontosan haza találtam. — A városi hatóság megrovandó azért, hogy ezt az infámis kövezetet a Fehér-utczában nem rakatja ki *köszörült kárnióállal.* — A ház mesterek zsarolásai erélyesen visszatorlandók. — Az a bizonyos *hárfás leány*

nagyon szép tehetséggel bir. — Ha Radnótfáyt sikerülne leköszöntetni, még primadonnává is lehetne szerződteni a nemzeti színháznál. — Nem feketem le addig, mig a „*lelenczház*“ ügyét erélyesen fel nem karoltam. — Csak egy aggodalmam van: — ha ily dimensiókban kezdek *óriássá* lenni, mint a hogy kezdek, hogy férek el majd ebben az *ágyban?*!

— Jul. 1. Malicziózus sors! — Hetfő van. — Semmi ujság sem jön. — *A nemzeti színház zárva.* — *Radnótfáy elutazott Füredre.* — Az eső esik. — *A várost sem szidhatom a poros utcákért.* — Diem perdidi!!!

Pökhendi ur divatos arszlán bőrben.

— Igazad volt szacikám! elég volt abból annyi. Nem is tudom, hogy bírhattam annyi ideig viselni azt a betyáros makra kalapot.

— Oh mily boldog vagyok, hogy megtértél! Csak azt engedd még meg, hogy frakkos ruhát csináltassak, mert azok a fecskefarkok oly superbe simulnak a crinolin fölé.

M e g j á r t a.

Szivemből szerettem Csillagosi Irmát
S valahányszor láttam, mindannyiszor inkább.

Nem, tovább nem élek szive, keze nélkül,
Meggérem az angyalt hitese feleségül.

S midőn hozzá mentem otthon is találtam,
Előtte virág volt egy kötött kosárban.

Elrebegetem néki mindazt a mit érzek,
S így fejezem be a szivbeli beszédet:

„Irma! mondj igent, oh! vagy ha még sokalod,
Bíztató jelvényül ama csokrot add ott!”

S a virágér' nyulni kis kezit hogy láttam,
Fejemet lehajtott égi boldogságban . . . . .

S fejemet hogy vágyva újra felemeltem —
Milljom átok adta! — elképpede lelkem:

Virágot kidobta az ablakon épen,
— És az üres kaskát tartotta elébem!

Buksi.

Özvegy férfiak.

Esztertől.

Kedves öcsém!

Annyit rágalmaztátok már a szegény „szebbnék“ és „gyöngébbnek“ gunyolt nemet, hogy épen csak a kamatot kapjátok vissza, midőn egy a rokkához és főzőkanálhoz számüzöttek közül, emlékei rovásáról rátok olvas. Te magad biztattál rá, már most úgy veszed hasznát. A mit itt küldök neked, az példákkal felvilágosított tanúsága annak, hogy mivé lesztek ti férfiak, ha már egyszer egész emberek voltatok, tudniillik „feleséges emberek“ s akkor egyik feletek, (ugy mint a jobbik fél) kidül? — Hanem aztán valahogy azt a gonoszkozást ne kövesd el, hogy szerkesztői csillagban azzal ajánlod apróságaimat, hogy czekek közönségeddel, mely jobban dán férfi, büntetésből olvastatod el!

E.

J. M.

Szóltanul hajtom meg fejemet.

I.

Özvegy asszonyról sok mindenféle históriát össze írnak, özvegy térfiről nagy ritkán van említés; pedig sokan megérdemlik ám, hogy szóba jöjjenek. Hát majd én elkezdem a szóllást, a kiket én ismertem azokon.

Örbel Péter jó módu takácsmester volt városunkban, Sára néne eleven jó gazdasszony. Szép időt értek együtt csaknem harmincz évet, egy fiok volt, az is apja mesterségét követte; vándorlása közben, valahol S. éziában megszerette gazdjája leányát; elvette, és mint Örbel uram szokott panaszkodni: ott maradt németnek. Tudom, leborotválja bajzát, tevő hozzá sóhajtvá, neki egészen kikent hosszú kukorgos bajusza volt. A két öreg — öregnek mondhatom, közel jártak a hatvanhoz — egy tanonc gyereket szokott tartani, a ki helyett, ha legényné lett, vagy mint szokták mondani, inasságból felszabadult, ismét fogadtak magukhoz másikat.

Örbel uram maga igen értette mesterségét, Sára asszony is jó segítsége volt, a mostani inas gyerek Samu, pár év óta volt már náluk; mikor egy vasárnap este, mester uram a szokott időnél tovább oda maradt, csunya idő volt, délóta esett az ónas eső, az ut tükör számára fagyott. Karácsony közelgett.

Péter mester vallásos ember volt, minden vasárnap elment hozzátartozóival prédikációra, délre olyan ételt engedett főzni, a mit az asszony a templomból haza jöve tizenkét órára elkészíthetett, délután ismét elmentek isteni tiszteletre, hanem ő a templomból a kocsmába tért be egy messzely boroska mellett beszélgetni, mikor aztán nyolcz, vagy legkésőbb kilencz órakor haza került vidám hangulatban, a pecsenyét akkor kellett a nyársról lehuzni. Holmi ropogatni való csemegét is kívánt nyárson sült pecsenyéje után, mogyorót, forgácsfánkot, sőt czukorral piritott mandulát is. Samunak oda kellett állni az asztalhoz, hogy mindenben része legyen, meg hogy hallgassa mester uram históriázását, miknek olyankor igen bőviben volt.

— Látod Samu fiam, mondá, ha magad gazdjája lész, te is így tégy, vasárnap délelőtt ne fáraszd az asszonyt, keresztyén ember menjen templomba, hanem este aztán már legyen ám jó vacsora, forgassa a nyársat a menyecske.

Samu vigyorgott: majszterné asszony nem igen menyecske már, gondolta magában, a nyársat meg ő szokta forgatni.

Hanem a nyársra valóról csakugyan Sára néne gondoskodott, még pedig bőven, tele volt udvara baromfival, récze, kappan, lúd, sőt Karácsony ünnepére pulyka volt évenként.

Hát még az ádventi malaczokból milyen két mázsás disznókat hizlalt egy év alatt!

Az említett este malacz pirult a nyárson, szép piros ropogós bőrit szalonnával kenegette Sára néne, Samu pedig már szerette volna fogaival porcogtatni.

— Majsztram ebbe a sötétbe haza se tud jönni, az ut is szörnyű sikos, nem jó lenne, ha lámpással érte mennék? ajánlkozott egész készséggel Samu gyerek.

— Jó lesz jó, helyeslé Sára néne, ne ez a darabka gyertya a lámpásba, a tartóba meg teszék egész szálát, be menj ám az ivó szobába lámpásostól, láthasson szó nélkül, tudod, haragszik, ha csak úgy ok nélkül érte mégy, nem akarja, hogy haza hívjuk.

Samu tapasztalásból tudta azt, hanem rá szánta borzas fejét egy kis cibálásra, azért a ropogós malaczbőrért, kár lenne, ha megereszkednék, de igazán éhes is lehetett, kilencz órán tul járt az idő.

De alig tette be maga után az utca ajtót, elkezdett egész torkaszakadtából kiáltozni segítségért. Sára néne dűnnyögve ment nézni, mi ütközhetett ahoz a boldos gyerekekhez, miért kiabál, mintha sarkáról huznák a bőrt, a mint kitekintett az utcára, nem messzire a lámpást a földre tette, világánál Samut valakivel huzakodni látta, és hallott a segítség kiáltozás közbe, fájdalmas nyögést. Mennyire a sikos uton lehetett, gyorsan oda tipegett s ime ott feküdt a földön Péter mester tört lábszárral.

— Oda vagyok, végem van, minden esontom öszszetörött; itt fetrengék már két órája: senki nem jött segítségre, jajgatott a gazda: pedig a jámbor nyavalyás fertály óráig se feküdt, de mikor az ember szenved, igen hosszúnak tetszik az idő. Haza vitték nagy nehezen, sok nyögés és jajgatás közt ágyba tették az öreget.

— Most menj hamar, Samu, Cséza ur borbélyműhelybe, sürgette az asszony Samut, hid az urat meg a legényét is, mond meg, hogy gazdád a sikos uton elcsuszott, lábát törte, jöjjenek minél előbb, meg várd őket a lámpással — siess.

Cséza uram segédjével a lehető hamar meg is érkezett s a tört lábszár ügyesen megvizsgálta, jéges víz borogatást rendelt rá.

Hanem Örbel uram azt erősítette, hogy neki mind a két lábát, a mint az utcasarkon befordult, mintha kaptak volna alóla, el van törve mindenik; ha az egyiket bekötözik, kössék a másikat is, egyik úgy eltört, mint a másik.

— Nem maradt nekem egy ép porcikám se, nem

érem én meg a reggelt; kérjék inkább a tisztelendő urat, jöjjön, imádkozzék velem utoljára. Isten áldjon meg édes feleségem, érzem, meg kell halnom, nagy kin ez, ki nem bírom, nyöszörgött Örbel uram.

— Ejnye édes Örbel mester, katona dolog ez! biztatta betegét a sebész, hát a kinek elvágjuk a lábát! még sem hal bele. Örbel uram még oly sok szép sávolyost szó ezzel a törött lábával, hat hét alatt meggyógyul; hanem addig bizony itt kell feküdni egyfolytába hanyatt.

— De én nem akarom ám hat hétig az ágyat nyomni, senki kedvéért, feleselt a beteg, fölkelek én holnap, ha azt érem.

Sára asszony intett az orvosnak, hogy csak hagyja rá.

— Jó lesz hát na, majd meglássuk, iparkodjék aludni, holnap megnézem, mint lesz, ne nyugtalankodjék, nem halálélesztő az a kis lábtörés, biztatta a türelmetlenkedőt Cséza ur.

Persze, hogy nem kelt fel másnap, de még hat hét mulva sem, tavasz felé is alig tudták rá beszélni a felkelésre, azt erősítette, hogy a mint ő lábait a földre teszi, ismét eltörik mindenik. Végre csináltak neki két mankót, azokat hóna alá vette, ugy segítette magát idebb odébb a szobában, lassacskán aztán az udvarba és kertbe, — hanem dologra egészen lehetetlen volt rá vinni.

Az érdemes czéh mindjárt balesete után egy jóra való legényt ültetett be hozzá; a mesterségben hát nem volt nagy hátramaradás, hanem a rendes szövetők még is megakarták várni Péter mester gyógyulását a finom sávolyosnak való lenfonállal. Az hát elmaradt, de mesterné asszonyom vett vörös és fehér pamutot, Imre legény abból szőtt szép párnahéjakat, a miknek mindig akadt vevője, sőt készre is dolgoztak. Szüret utánra egy szomszéd falubeli asszonyság rendelt hat darabot, pár forinttal többet ígért, csak jó dupla legyen.

Imrének, Samunak előre is adott borraivalót.

El is készült a hat darab párnahéj.

— Olyan mint a bársony, nézze édes uram, mutatta örömmel Sára asszony az udvaron üldögélő férjének.

— Szép biz az, dűnyögött a mester, de a sok pénz benne fekszik, aztán tegnapi mondták, hogy érte jönnek, még itt hagyják a nyakunkon, majd ugy kell adni, mint a vásári munkát, pedig mily sok pamukot csinált Samu, aztán az Imre mind bele verte, szörnyű sok bél kellett azokba, nem lesz rajta semmi haszon. Jaj csak én tehetnék valamit, de mikor minden csontom ugy fáj, ezek a lábaim meg tudom, mihelyt használni akarnám, megint eltörnének.

Oh! oh! hogy én két mankóra szorultam!

— Próbálja meg édes uram egy kicsit rá lépni a lábára, ugy mankó nélkül, itt ez a jó vastag nádbot, erre támaszkodjék, biztatta Sára néne, Cséza ur azt mondja, már tavasz óta járhatna bátran bot nélkül is.

— Jaj te kegyetlen asszony! talán azt is mondja a te Cséza urad, hogy a mesterséget is tehetném, most a mankók helyett talán hónom alá is vehetném azokat a párnákat és vihetném; közel van Ófalu. Én meg most azt mondom, asszony, menj, keress hetivásáros kocsit,

vidd haza, ha megrendelték, fizessék; — nekem hozd a pénzt. Dühösködött Örbel uram.

Mióta lábát törte, folytonosan zsémbelt, sehogy se akart lábra állni, nem hitte senkinek, hogy ő — nem most — de bár mikor is használhassa lábait, mert neki mind a két lába eltört, csakhogy az egyiket nem akarták kötözni, de meggyógyult az a nélkül is, vagy inkább a másik se gyógyult meg, hiába kinozták a kötözéssel. Sára néne biztatta, vigasztalta és ápolta, áldott türelemmel.

Most is hát kívánságát teljesíteni iparkodott.

— Lóduj Samu fiam, keress egy ófalusi kocsit, szólítsd ide, majd föltesszük a munkát, te is eljössz velem, gyalog aztán holdvilágnál haza ballagunk.

Jött is kocsi, hanem a kocsison nagyon meglátszott Miska zsidó ujbora.

(Folytatása következik.)

K i f a k a d á s.

(Éjféli versezet.)

Volt nekem már sok irigym
De nem bántott egy se ingyen;
Volt bajom sok ellenséggel,
De ezekkel egy sem ért fel.

Ezek jönnek titkos éjen,
S úgy marczangolják személyem.
Csoda hogy nem halok szörnyet
Ha — vagy százan reám törnek.

A világot futva-futják,
Sötét szüli ezek útját.
S hol egy kebel rejtve dobban
Megtámadják azt legottan.

Költő testét sem kimélik,
Sötet kiszívnák szíve vérit.
Elöttök szent semmi nincsen,
— Az ég rájok ne tekintsen!

Oh! ez a had, gyilkos egy had,
És ellenök semmi sem hat,
E világon nincs hatóság,
Mely letiltsa — a poloskát! *Tamburás.*

Legujabb uj nemzedéki logika.

1. Minthogy a Pesti Naplóban írja „egy Kisfaludy társasági tag,” hogy egy görög tragoedia nincs jól lefordítva: tehát az „egy” nem lehet más, mint Salamon.

2. Minthogy ő Salamon: tehát nem lehet más, mint — zsidó. — (Notabene: Salamon székely református pap fia.)

3. Minthogy ő zsidó: tehát eo ipso nem görög.

4. És így a Kisfaludy társaság mind szamar.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Mikor a gazdagok szegények lesznek, akkor a szegények — még szegényebbek lesznek.

— — Napoleonra már megint bombázni akartak. Bolond világ ez! Az angolok az olaszokat akarják bombáztatni Napoleonra, azért, hogy Napoleon bombáztassa a lengyeleket az oroszokra. Ilyen quadripset még a hajdani jurátus világban sem csinált senki a biliárdon.

— — Pesten most egy egy lábú tánczos producálja magát: most épen korszerű volna feladni ezt a rejtvényt: „a kétlábú ül a három lábún, és nézi az egy lábút, oda jön a négy lábú, és elszalad az egy lábúval, a kétlábú utána küldi a három lábút, s a négy lábú ott hagyja az egy lábút. Találd ki, mi az? (Hát: a hentes ül a zsámolyan s nézi a sonkát, bejön a szelindek, elviszi a sonkát, a hentes utána hajítja a kis széket, a szelindek elejti a sonkát.)

— — Milyen a circulus vitiosus? — A hirlapok szerkesztői mind azon imádkoztak, hogy bár csak lenne egy kis háboru, hogy a publikum inkább előfizetne a hirlapokra. Meglett a kívánságuk, beütött a háboru. De egyuttal beütött a lapos mennykő is! A gypjut nem akarják venni a kereskedők, egyszerre leszállt husz forinttal. Most aztán a publikum nem jut pénzhez s a hirlapok megint nem jutnak publikumhoz.

— — Molnár elment Bécsbe. Most már igazán Mátyás király nyomdokaiban jár, miután Budán sikerült a magyar név régi fényét helyre állitania, most már Bécset foglalja el — az ördög piluláival.

— — Egy varsói főhivatalnok, ki orosz érdemrendet is kapott, neheztelt az ottani rendőrfőnökre, a miért nem bánt vele tisztességesen s e végett erélyesen is remonstrált. — „Legyen az ur vesztég, monda neki a

rendőrfőnök: mert ugy oda számlálják a 25 kancsukat, hogy az a hely, a hol az érdemrendet viseli, semmit sem tud róla.“

— — Bécsben egy ember szénát vásált egy szláv atyánkfiától s elvitte a szekeret mázsálatni. A mázsálón belenyult a szénába, hogy kihúzzon belőle, megnézni milyen a széna? hát ime egy emberi láb akad a kezébe. Az eladó fiát bujtatta bele a szénába, hogy többet nyomjon a mázsáláskor.

Mennyit használják az ördögöt.

Ha összeszámítom, mennyi élvezetet adtak már az én firmám alatt a publikumnak? *Ördög Naplója, Ördög Része, Ördög Menyasszonya, Ördög lakodalma, Ördög Róbert, Zöld Ördög, Sánta Ördög, Ördög Pilulái;* etc.; arra a meggyőződésre kell jönnöm, hogy még is szeret engem a pokolfölötti közönség.

Belzebub.

Telegrammok.

Anglia megizente a háborut viselő hatalmaknak, hogy ezentúl 10 krral drágábban adja nekik a kőzenet.

Nagy-Szeben ég a román testvérek iránti szeretet miatt.
Victor Emmanuel Turinból Párisba utaztában elraboltatott gyémántjainak ismét birtokába jutott.

Előfizetési fölhívás

az

ÜSTÖKÖS

1864-diki második félelvi folyamára.

T. cz. előfizetőinket tisztelettel felkérjük megrendeléseiknek minél előbbi megújítására.

Előfizetési föltételek:

1864-ki Juliustól Deczember végeig 6 óra 3 frt. — kr.

„ „ September „ 3 „ 1 „ 50 „

Az elmúlt januar—juniusi félelvi, valamint az 1862-ik jul.—dec. félelvi folyamából is folyvást szolgálhatunk teljes példányokkal postán küldve 3 frtért, a kiadó hivatalból elvitetve 2 frt 70 krért o. é.

Pesten, 1864. jun. 4-kén.

Jókai Mór,

az „Üstökös kiadó tulajdonosa,
(Lakás: Országút 18. sz.)

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.
Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.